

SIREALISMUS – Svět očima Daniela:

Mrtví hrdinové

Když duchové mluví
(záznam očitého svědka)

...:

Prší. Kapky deště padají z hustejch mraků jako kováky z roztržený peněženky, černý jako celá tahle maškaráda. Slunce se pomalu blíží horizontu a stíny sahají mocnejma tlapama po do porozu vzpřímenejch kamenech seřazených v několik řad, delších než výpis mejch neduhů. Skupina pochmurně oblečených personifikací žalu samýho stojí v půlkruhu kolem díry v zemi, čerstvě zasypaný nakypřenou hlinou, a s bedlivostí nezaújatejch poslouchá postavu v čele.

„Forestova matka vždy říkala: Život je jako bonboňiera. A měla pravdu.“ Ašelová v ruce drží sepsanej proslov, zalaminovanej do průhlednýho plastu proti dešti. Silnej poryv větru s sebou přináší listí a přehluší její slova v mejch uších. Ne, že bych mu to vyčítal.

Stojím o nějakejch deset metrů vzadu, schovanej ve stínu beznaděje a vzteku, kde mě žádněj slušnej člověk neuvidí. Ne proto, že bych tu nebyl vidět, ale protože sem se žádněj takovej nedívá.

Za Ašelovou stojí placatej kámen, vyšší a těžší než všechny ostatní, stejně placatý kameny zaražený do trávy. Moje bejvalá šéfka mi brání v přečtení toho, co je do něj vyrytý, ale dá se předpokládat něco ve stylu: Zde leží ta a ta, takového a takového charakteru, drahá tohle a támhleto. Jedno nebo dvě data, mezi nima pomlčka. Pomlčka, která je důležitější než všechno ostatní na tom kameni.

Já vlastně ani nevím, jestli měla nějakou rodinu. Nikdy sem se nezeptal. To asi proto, že mě to nezajímá. Do oka mi padne kapka a já zamrkám. Steče mi po tváři, mrcha jedna, a spojí síly s těma, který se z oka vydraly ven. Nedá se poznat, která je která...

V dálce stojí pár stovek fanoušků, obdivovatelů a náhodnejch kolemjdoucích. Udělali zástup tak dlouhej, že se vine jako had a pomalu ztrácí v temným lese na kraji hřbitova a svojí nezvanou přítomnost ohlašuje jenom mihotavým světlem svíček, který každej z nich musel vyfasovat někde v továrně a na příděly. Ani oni mě neviděj, tak dobře sem se schoval.

Ašelová pokračuje a vítr ustal, takže její slova můžou pohodlně doplout až ke mně a dostat tu čest sklouznout po zdi naprostýho nezájmu, kterou sem si kolem sebe pilně postavil. Vidím Karlose Žebatýho, jak stojí nad hrobem Kupé a nepřítomným pohledem propichuje neviděný protivníky. Vedle něj se ošívá Lečko, možná starostí, možná nudou, možná stejnou pochmurnou beznadějí, která prosakuje mrakama už od rána. Několik novinářů z Někdeníku se přišlo podívat, to je od nich moc hezký. Moc hezký.

Když uslyším lámající se stébla trávy pod těžkejma, dvacet let starejma botama, nesoucíma mladýho chlapa v obleku s naprosto neakceptovatelným účesem, nastražím uši. Otočím se po hlase. Z příjezdový cesty se ke mě blíží, ano opravdu, mladej chlap v obleku se skutečně neakceptovatelným účesem. Moje zlatý uši.

Opřu se o hůl, moje noha se po výbuchu ještě nezotavila, a hodím po něm pohled naprostýho pohrdání. On ho chytí, chvíli se rozhlíží, až se rozhodne pro malej stojan u jednoho z hrobů. Položí ho opatrně na něj, aby nespádl na zem, a pokračuje.

Po důkladným zvážení, jestli mi stojí za to hodit po něm ještě jeden, symbolicky smeknu klobouk. „Co zas?“ pozdravím.

„Daniel Pace?“ zavolá příchozí, aby přehlušil déšť.

„Většinou.“

„Daniel Jonathan Pace?“ Ujišťuje se.

„Když to říkáte.“

„Sir Daniel Jonathan-“

„Jo, proboha!“ Že si nedaj pokoj, pakáž mizerná.

„Já jsem Gastronýmen Žbosteralla, vrchní správní dálkový doručovatel rukopisů, výtisků, balíků, vyhlášek a dokumentů Monte Karlos.“

„Pošták.“

Vrchní doručovatel Žbosteralla mě ignoruje. Sáhne si do kapsy od levného saka a vytáhne štos papíru, zabalenej v igelitovym pytli. „Mám pro vás zásilku, sire.“

Vezmu si od něj igelitku a podívám se dovnitř. Je tam složka, bez nadpisu nebo ména, a uvnitř pár listů potisknutejch drobnym písmem. Skrz ten igelit se mi to špatně čte.

„Co to je?“ ptám se ho.

„Rukopis, výtisk, balík, vyhláška nebo dokument, řekl bych. Dnes ráno se našim hochům podařilo roztržít všechny dokumenty, které skončily pod sutí a kamením u toho výbuchu. Paní Kupé,“ pokynul směrem k půlkruhu sténajících, „nechtěj najde věčný klid v lovištích svého mládí, to přinesla v den své smrti do studia. Není to adresováno vám, ale je u toho poznámka, že to chtěla použít při spolupráci s vámi na jakémsi nějakém takémto. Nevíme, čem.“

Informovanost sama, tenhle chlap. „Ještě něco?“ zeptám se. On vrtí hlavou. „V tom případě, ať už vás nevidím.“

Vrchní jakýsi nějaký takýto Žbosteralla se ukloní, nějak se otočí na obou patách naráz, každou v jiným směru, a pomalu odkráčí k autu, jeho nehorázněj účes promočenej na kost. Se vším se dovedu smířit, dokonce i s lidma, co jedí jogurt, ale tu poklonu, tu mu nedaruju.

Ještě, než nasedne, po něm hodim drugej pohrdavej pohled. Tentokrát mě nevidí a schytá to přímo do týla. Na místě se skácí k zemi. Já mu dám, klanět se mi.

Papíry sou výpisky z převodů bodovejch bank. Jakej účet poslal nebo dostal kolik hlasů v závodě od koho a kam a kdy. Několik převodů je zakroužkovanejch černou fixou, která se na černobílým textu dost špatně rozeznává. Já sem ale naštěstí barvoslepej na levý oko, takže sem na to zvyklej.

Upřímně nemam ponětí, co to má bejt. Kupé se mnou chtěla o něčem mluvit, ale já myslel, že to byl jenom další důkaz k usvědčení Rotreklový. Ta je za mřížema, tak sem to dál nezkoumal.

Prolistovávám se pomalu moknoucíma listama a hledám, co by to jako mohlo bejt. Nikne nejsou žádný ména, jenom ména banek, protože účty sou vedený jenom po číslech a majitel je anonymní, aby veřejnost nevěděla, kolik hlasů má kterej učitel. Hledám a hledám, ale nic nevidím. Jak se dostávám ke konci, všiml sem si, že kruhů přibývá. Někdo posílá hlasy nějakýmu učiteli. Hodně někdu. V posledních měsících, než závod dočasně zastavili, těch transakcí proběhlo nejvíc.

Listuju dál a dál až se dostanu na poslední stránku. Tam sem měl začít, protože Kupé napsala stejnou fixou jedno méno. Svejma zdrojema vypátrala, komu ten účet patří. Musím se ptát, jestli náhodou nebyl výbuch směřovanej na ní, ne na Oslovou. Nikdo nezjistil, kdo to vlastně odpálil. Zírám na list papíru, ruce se mi klepou a chodidla svírají v pěst. *Lajdová.*

Vzpamatuju se a rychle složku zaklapnu. Nikdo to nesmí vidět, než vymyslim, co s tím udělat. Schovám to celý pod kabát, nasadim neutrálně zdrcenou tvář a obrátim svojí pozornost k pohřbu. Ašelová domluvila a zaměstnanci Někdeníku se shromáždili kolem malý vyvýšeniny, pod kterou ležej ostatky jedný Olšany Kupé, hrdinky naší generace, a začali zpívat La Karllosaise, mezinárodní hymnu Monte Karlos. Had svíček v pozadí se přidal. Nad hlavama jim kroužej krkavci, havrani, labutě nebo co to je a zpívaj taky.

Mrtvá, ale její hlas přinese novou éru do tohohle zatracenýho závodu. O to se postarám.